

Legenda Řád 2000 - Kameny Moci

Kronika řádu Rytířů Osudu

Byla to velmi neklidná a nestálá doba. Válka trvala již několik desítek let a nikdo ani neví kvůli komu nebo čemu vlastně začala. Náš král Arbaron III neustále odrážel nájezdy na jižní hranici království. Cesty počaly být nebezpečné a z některých králových vazalů se stali hrabiví lapkové, kteří rabovali a znásilňovali po celém kraji. Jedním z nich byl také zeman Jeriš, který měl své sídlo na severu hluboko ve hvozdu. Jeho lidé byli snad nejhorší vrahové v okolí. Nebrali ohledy na to koho zabíjí - zda je to muž, žena či dítě. Vraždili, pálili a kradli. Za sebou zanechávali jenom strach a pláč lidí, kteří přežili. Desátého dne po jarní rovnodennosti se vracela Jerišova družina z loupežné výpravy, když zahlédl Jeriš v lese tvář dívky a zamiloval se. Poslal své lidi, aby mu tu dívku přivedli, avšak dívka zmizela, jakoby byla z mlhy a vítr ji rozehnal. Jeriš začal pátrat po celém kraji. Vysílal zvědy, ptal se věštců, nikdo mu však neřekl místo, kde se dívka nachází.

Den svátku Mistra Augusta L.P.1053

Dnes stála Jerišova banda před branami našeho města. Záhada však byla, jak se dostali skrz brány. Jen co vjeli dovnitř začali rabovat a zbíjet. Na náměstí Eldora - slavného předka, který zabil stvoření z podsvětí a tím zachránil kraj, jsme se jim postavili. Jejich přesila byla více než pětinasobná, ale právo stálo na naší straně. S bojovým křikem se na nás vrhli. Zvedli proti nám své meče, ale ty již na náš hřbet nedopadly. Ranním vzduchem zazněl hrom a vrahové se sesypali mrtví k zemi. Ti, kdo přežili zaváhali a zastavili se. Jeriš řval a hnal své druhy znovu do boje. Událost se opakovala a jejich řady hrubě prořídly. Nakonec zbyl jenom Jeriš. Ten však zbaběle utekl. Jesenia L.P.1053 Narození prvorozeného syna krále Arbarona III, který dostal jméno Neklan. Jesenia L. P. 1053 Smrt mého předchůdce kronikáře. Budiž mu země lehká.

--- Uběhl rok ---

Den před zimním slunovratem L. P. 1054

Válka na jihu se uklidnila a dobytá území se nám zatím podařilo udržet, ale nepřítel sbírá nové vojsko se kterým má v plánu na jaře dobýt svá ztracená území zpět. Zima uběhla a opět nastalo jaro. Poslední zbytky sněhu dávno roztály. Všude je cítit znovuzrození lůna matky přírody. Slunko vybarvuje listí zelenou barvou, která se stále mění v tmavou. Obchodní stezka je vcelku bezpečná a do města začínají proudit obchodníci s nejrůznějším zbožím. Ve vzduchu cítím nějakou hrozbu nebo to jsou moje představy, které se mi však mění v černou noční můru ? Postava v černém mě pronásleduje a já ji nemohu utéct. Ve městě se začínají dít zvláštní věci. V noci někdo bloudí městem vyje, škrábe. Psi přestávají štěkat a radši zalézají do děr. Ten, kdo zůstal v noci venku do rána zešedivěl a zestárl o několik desítek let. Na otázky co se jim stalo odpovídali velice nesrozumitelně. Viděli průhledné postavy, které pouhým dotykem zabíjeli nebo ochromovali.

Bylo vyhlášeno stanné právo.

Ve městě začali hlídkovat rytíři Osudu. Několik dní se nic nedělo. V sobotu však vše vyvrcholilo. Na náměstí Eldora se Rytíři seskupili v kruh a čekali. A tu se zjevily ti průzrační. Poznali jsme několik z nich. Byli to druhové Jeríše. Vrhli se na nás. Udeřili jsme svými meči. Rány procházeli skrz jejich těla bez jakéhokoliv účinku. Těch, koho se dotkli, spadli na zem a přestali dýchat. Začali jsme pět chvalozpěv našemu bohu. Meče se rozzářili jasnou barvou. Jako jeden muž jsme udělali krok a výpad a duchové se začali rozplývat a za několik minut bylo po všem. Druhy, které zasáhly duchové, jsme odnesli do chrámu, kde po několika dnech zemřeli ve vysokých horečkách. Na druhý den se všichni z rytířů seřadili před branami města. Vyrázili směrem k hradu. Cesta uběhla celkem

rychle. Hrad byl pustý a prázdný. Velekněžka zavřela oči a pak ukázala směrem na sever. Rytíři vyrazili . Po několika stech metrech zahlédli skupinku průsvitných postav. Zaútočili s chvalozpěvem na rtech. Rozpoutal se boj. Duchové rychle mizeli a několik rytířů padlo. Jen po Jerišovi nebylo památky. Za několik minut bylo po boji. Všichni s pomocí velekněžky začali hledat svatyni. Po několika hodinách byla objevena v malém údolíčku, v lesní strži. Magická síla čtyř kamenů, která tuto svatyni obklopovala nám bránila v přístupu. Pouze velekněžka našla v sobě tolik sil, aby tuto bariéru prolomila a mohla projít. Když se po dvou hodinách vrátila zpět v rukou držela čtyři kameny. Nám nařídila, abychom se vrátili zpět do města. Kameny někam ukryla, nejspíše, aby se nedostali někomu nepovolanému do rukou. Nikdy nikomu neřekla, kde jsou. Velká škoda byla, že jsme neobjevili, kde se ukrývá Jeriš. Snad zemřel v pekelných mukách nebo se rozplynul, jak jarní mlha nad údolím. Ať je to tak nebo tak, od té doby se již nic dalšího, co by se týkalo Jeríše, neodehrálo.